

SCHAPENDOES

Kraj pochodzenia: Holandia

Data publikacji obowiązującego wzorca: 26.03.1992

Użytkowanie: Holenderski schapendoes jest psem pasterskim, po dzień wykorzystywanym do pasienia owiec. Ponieważ pastwiska znajdują się głównie w słabiej zaludnionych rejonach i oddalone są od siedzib ludzkich, schapendoes musi być wytrzymały, szybki i sprawny, inteligentny i zdolny do samodzielnego podejmowania decyzji. Doskonale skacze i powinien być z ciała i ducha prawdziwym owczarkiem.

Klasyfikacja FCI: Grupa 1 - Psy pasterskie i zaganiające.
Seksja 1 - Psy pasterskie.
Próby pracy nie wymagane.

RYS HISTORYCZNY:

Na przełomie dziewiętnastego i dwudziestego wieku schapendoes występował w całej Holandii, wszędzie tam, gdzie na nieuprawnych wrzosowiskach wypasano owce. Owczarze cenili te psy za ich inteligencję i niezwykły zapał do pracy. Schapendoes należy do zróżnicowanej grupy kudłatych psów owczarskich o obrośniętych głowach, których przedstawicielami są bearded collie, puli, polski owczarek nizinny, briard, owczarek staroangielski, bergamasco i niemiecki pudel owczarski, występujący w Hesji, Nadrenii i Odenwald. Wszystkie te spokrewnione ze sobą psy są pomniejszszą wersją górskich psów pasterskich. Znany kynolog P.M.C. Toepoel spopularyzował tę rasę, która niemal wyginęła w czasie II Wojny Światowej. Klub Schapendoes powstał w roku 1947, a w roku 1952 rasa została wstępnie uznana przez Raad van Beheer (Holenderski Związek Kynologiczny). W roku 1954 powstał wzorzec i założono księgi hodowlane. Pełne uznanie rasy nastąpiło w roku 1971 i od tego czasu używa się w hodowli wyłącznie psy o udokumentowanym pochodzeniu.

WYGLĄD OGÓLNY:

Schapendoes jest psem lekkiej budowy, długowłosym, wielkości od 40 do 50 cm. Porusza się sprężysto i niezmiernie szybko, doskonale skacze.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Schapendoes jest harmonijnie i naturalnie zbudowanym psem owczarskim, odznaczającym się bystrością i odwagą. Jest inteligentny, czujny, wesoły, przyjaźliwy i pełen energii. Dla ludzi, których zna, jest czuły i oddany.

GŁOWA:

Wskutek obfitego owłosienia wydaje się większa, a przede wszystkim szersza, niż jest w rzeczywistości.

Mózgoczaszka:

Czaszka: niemal płaska, z umiarkowanie wykształconą bruzdą czołową i wyraźnymi łukami brwiowymi. W stosunku do swej długości jest dość szeroka - jej szerokość powinna nieco przekraczać odległość od stopu do guza potylicznego.

Stop: wyraźny, ale nie ostro zaznaczony.

Trzewioczaszka:

Nos: grzbiet nosa znajduje się nieco niżej, niż linia górna czaszki.

Kufa: krótsza od mózgoczaszki, mierzonej od stopu do guza potylicznego. Zwęża się nieznacznie, powinna być głęboka i tępo zakończona, na końcu trochę okrągława. Gdy ogląda się ją z boku, zuchwa powinna być wyraźnie zarysowana.

Uzębienie: normalny zgryz nożycowy.

Policzki: łuki jarzmowe silnie wykształcone.

Oczy: dość duże, okrągłe i osadzone ani za głęboko, ani wypukłe, ustawione raczej frontalnie, niż na bokach głowy. Barwy brązowej, nie powinny sprawiać wrażenia czarnych. Białkówka oka widoczna tylko wtedy, gdy pies spogląda w bok. Wyraz bystry i szczery. Kształt, barwa i wyraz oka są wysoce charakterystyczne dla rasy.

Uszy: osadzone dość wysoko, nie są ani duże, ani grube. Wiszące, ale niezbyt blisko głowy, obficie owłosione i ruchliwe. Nie powinny się wyróżniać z głowy.

SZYJA:

Mocna i sucha, głowa noszona wysoko.

TUŁÓW:

Długość tułowia nieco większa od wysokości w kłębie. Szkielet lekki i sprężysty.

Linia górna: wysklepiona w łędźwiach, które są mocne i dobrze umięśnione.

Klatka piersiowa: głęboka i dobrze ożebrowana. Żebra umiarkowanie lub dobrze wysklepione.

Linia dolna i brzuch: nie są zbyt podkasane.

OGON:

Długi, obficie owłosiony, z piórem. Sposób jego noszenia jest bardzo charakterystyczny: w spoczynku zwisa nisko, w kłusie wzniesiony jest

